

forhandle, til man er enige om udmøntningen af det.

Kl. 16.15

Derfor er spørgsmålet om at få partier, der har en grundlæggende anden opfattelse, ind i en forligskreds et hypotetisk spørgsmål. Hvis man har en grundlæggende anden opfattelse af, hvorledes et forlig skal opfattes, kan man ikke være medlem af en forligskreds.

Vi har den opfattelse i forligskredsen bag satspuljepartierne, at man tager en del af den regulering, der skulle have været, samler den i en pulje, og så bliver vi enige om, hvorledes den pulje skal udmøntes.

Til den debat, der nu rejser sig om forligsbrud, kan jeg bare sige, at det lyder nærmest som et déjà-vu i forhold til den diskussion, der var her i salen klokken ca. 12.25, hvor også andre medlemmer af oppositionen forsøgte at rejse historien om, at det her skulle være et forligsbrud.

Det lovforslag og de intentioner, der ligger bag lovforslaget, er præcis identiske med det lovforslag, der har været hidtil, og som stadig væk er gældende, nemlig at denne lille del af satsreguleringen opsamles i en pulje og fordeles ud til andre medlemmer.

Det er svært at skulle stå og fortælle folk, at man efter et valg vil gennemføre præcis den samme lovgivning, som er i dag, men at det i øvrigt skulle være noget nyt. Derfor er der ikke noget forligsbrud, der er en videreførelse af satspuljen, som vi kender den, blot med den demokratiske opfattelse, at de partier, der ønsker at vedgå måden, pengene er finansieret på, også bør have en mulighed for at være med til at udmønte forliget.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Jeg fik ikke svar på mit spørgsmål, så jeg vil stille det igen. Nu har vi jo ikke været en del af den eksklusive klub, som har taget penge fra overførselsindkomsterne, og derfor er der visse teknikaliteter, jeg er i tvivl om, og som jeg gerne vil have belyst, for at vi kan sige, om vi kan være med eller ikke kan være med.

Det er meget konkret og enkelt: Hvad sker der, hvis vi ikke bliver enige? Det kan godt være, det har været en hypotese de sidste 10 år. Det kan også godt være, det bliver det de næste 10, 20, 30 år, men hvad nu, hvis der skulle være et enkelt år, hvor man faktisk ikke kunne komme til efterbånd? Hvad sker der så med pengene? Ry-

ger de tilbage i statskassen, eller ryger de tilbage til overførselsindkomsterne?

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg vil gerne sige til hr. Kristian Jensen, at jeg agter ikke at forlænge dagens debat med en diskussion om, hvorvidt der er begået forligsbrud. Det er klokkeklart, at der er begået forligsbrud.

Det, der undrer mig, er, at man fra regeringens side ikke har så meget pli – det er måske også et fremmedord for regeringen – at man indkalder den eksisterende forligskreds til møde for at drøfte, hvordan man forestiller sig, at en opsigelse, et nyt lovforslag og lignende skal se ud.

Det er sådan set mere det proceduremæssige, jeg protesterer imod, ikke at regeringen bryder forlig, for det har den gjort før, og det kommer den givetvis også til siden, sådan er livet jo. Det var mere spørgsmålet, om den også vil overtræde de almindelige gængse regler om, at man tager forhandling i forligskredsen og meddeler, hvad man gør.

Så synes jeg i øvrigt, at det er ret afgørende, at Enhedslisten får svar på sit spørgsmål, om der også fra regeringens side ligger en ændring af proceduren, for som det er i dag, er det krystalklart, at man skal være enig, og kan man ikke blive enig, så går pengene tilbage til de grupper, hvorfra pengene er kommet.

(Kort bemærkning).

Henrik Sass Larsen (S):

Med den forligsfortolkning og det, det drejer sig om for dem, som måtte sidde alle mulige andre steder og undre sig over, hvad det her drejer sig om, drejer det sig om at lave aftaler i Folketinget. Det drejer sig om at kunne stole på hinanden. Det drejer sig om, at når man har en aftale, så har man en aftale.

Lige pludselig oplever vi, at vi ikke har nogen aftale længere, fordi regeringen ensidigt har opsagt den. Så mener regeringen sig i stand til at kunne fortolke, hvem der lige pludselig skal med, og hvorfor det i øvrigt er rimeligt.

Så er det, jeg tænker på: Kan vi andre også få de rettigheder til nogle af de øvrige forlig, vi har lavet med regeringen? Det kan da godt være, vi synes, der var nogle, det ville være herligt at få med. Kan vi så blot meddele regeringen, at så vidt vi ved, ville de være sådan stærkt begejstrede for at komme med i forligskredsen, og der er helt naturligt? Det er jo meget demokratisk. Der